

Crítica d'una crítica

written by Pere Grau i Rovira | 25 de setembre de 2020

Permeteu-me que citi el pecat i no el pecador. Pecat, és clar, al meu modest parer (i al d'altra gent que hi ha fet comentaris molt contundents). Es tracta d'un article que va sortir a *El Nacional.cat* el dia 20/09, en el qual es diu (sense anomenar-ne els autors; no cal pas) que un passatge del llibre *Tornarem a vèncer* de Marta Rovira i Oriol Junqueras "contrasta amb l'amnèsia selectiva, el messianisme i la rancúnia d'altres llibres captius de l'egolatria". Bufa! L'home s'ha quedat descansat. Però com que no sols ell té llibertat d'expressió (que no li discuteixo pas, no faltaria més...) em permetré també de fer-ne ús, amb la claredat que es mereixen els seus qualificatius.

Els alemanys tenen una dita: "Abans de parlar (o d'escriure), si us plau, connecta el cervell". I em sembla que l'autor només va connectar les seves emocions i les seves simpaties, però no altres parts importants de l'aparell de pensar. I com que qualsevol comprèn que està parlant del *M'explico* de Carles Puigdemont (deixo a part la coautoria de Xevi Xirgo, que pràcticament fa de notari dels fets) crec que és lícit de mirar com encaixen aquests "floretes" amb la personalitat del president exiliat. En la continuació (estalviador que sóc...) anomenaré el llibre *M'E*.

Comencem per "l'amnèsia selectiva". Certament al *M'E*, pel que fa al 20-S no s'esmenta la valenta anada de Junqueras al departament d'Economia. Però ningú no es pot queixar que al llibre no es parli prou del líder d'ERC. Ben al contrari. El que passa (i és el que a l'autor, home de confiança de Junqueras, li deu coure) és que sovint el que s'hi diu fa que moltes actuacions (o potser és més adequat de parlar de moltes manques d'actuació) deixin un regust bastant amarg. Però qui trobi falsos alguns passatges del *M'E*, ha de demostrar que ho són. Per a tot hi ha prou testimonis; al llibre sempre

s'anomenen tots els membres del govern o dels partits que van ser presents a les reunions importants en aquells temps tan difícils, i tots, siguin del partit que siguin, segur que recordaran (tot era massa greu i important per haver-ho oblidat) si és cert o no que Oriol Junqueras va callar, o no hi va ser, o va expressar la seva conformitat, encara que després actués com si no ho hagués fet. Com diuen a Ponent "pruebas son amores...". I voler desconèixer molts punts menys brillants d'una trajectòria política també és amnèsia selectiva, oi?

I ara anem al "messianisme". Almenys per mi, m'és difícil de pensar en ningú que sigui menys "messiànic" que Puigdemont. En el curs de la història dels pobles, els dirigents "messiànics" ben sovint han perseguit els seus objectius, molt lligats a ambicions personals, peti qui peti. En el cas de Puigdemont hi ha dos elements que fan incomprendible l'adjectiu "messiànic". El primer és que, des del primer moment que va acceptar la proposta d'Artur Mas de ser-ne el successor a la presidència de la Generalitat, va deixar clar que una vegada aconseguit l'objectiu de sobirania plena pel país es retiraria de la política, i això ho ha repetit dotzenes de vegades des de llavors. I si hom llegeix el grau d'esgotament físic i psíquic que li ha costat tantes vegades el deure que s'ha imposat, no hi ha per què dubtar de la seva sinceritat. El segon és que (ho hagi llegit o no, no ho sé) ha obrat d'acord amb unes paraules del filòsof alemany Robert Havemann, immortalitzades en un modest monument a un dels carrers principals de Leipzig: "És lícit sacrificar una vida per un ideal. Però només la pròpia". Es pot criticar o no, que després del 3 d'octubre no tirés pel dret. Però no va voler ser culpable del vessament de sang que es veia venir per part dels "aporellistes". Per mi és un motiu més que respectable. Un "messies" no s'hauria aturat pas.

Respecte de la "rancúnia", els retrets que es fan al M'E, a diverses persones de tots els partits (per incompliment del

que havien promès, per les filtracions que torpedinaven els plans fets, etc.), si no es llegeixen amb prejudicis previs, per mi no expressen “rancúnia” (sentiment que gairebé sempre s’expressa en forma d’improperis més o menys gruixuts), sinó una decepció i una tristesa immenses, un sentiment sovintejat de soledat, i sentir-se “carregant els neulers” mentre els altres neden sense mullar-se.

I pel que fa a la darrera “floreta”, l’egolatria, el criticaire sembla oblidar que la idea pensada i realitzada per Xevi Xirgo no era altra que testimoniar, tan precisament com fos possible, la trajectòria i vivències de Puigdemont com a President de la Generalitat des del moment de la seva investidura fins avui. Un egòlatra es guardaria com d’escaldar-se el fet d’admetre que s’ha deixat enredar per altres (en aquest cas, tant els manaires de Madrid, com algun de la Unió Europea). Un egòlatra mai no hauria parlat dels seus moments més tristos. Sigui per l’escàs temps (de vegades gens) que podia dedicar a la seva família, sigui per les decepcions de tota mena que li han vingut per més d’un costat, sigui per l’esgotament de tota mena que més d’una vegada l’ha deixat a punt d’un col·lapse físic.

Criticar Puigdemont no està prohibit, no faltaria més. Ell mateix ha reconegut que més d’una vegada s’ha equivocat. Però si es fa, si us plau, en punts concrets i respectant tot el que aquest home s’ha carregat a les espatlles, i que el poble li reconeix, com s’ha demostrat a Brussel·les i a Perpinyà, i com es demostrarà a les eleccions vinents, siguin quan siguin. Una altra cosa i usant, amb perdó, una frase catalana dràstica, és “pixar fora de test”...